

Arrest

nr. 228 971 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 10 oktober 2015 in het huwelijk met dhr. P.C.C. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Verzoekster meldt zich op 24 februari 2016 aan bij de Belgische ambassade in Manilla om een aanvraag voor een visum gezinshereniging in te dienen als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kent op 7 juni 2016 het gevraagde visum toe. Verzoekster komt aan in België en verwerft op 19 augustus 2016 een F-kaart.

1.4. Bij brief van 26 juli 2018 (betekend 28 september 2018) werd verzoekster door de verwerende partij op de hoogte gebracht van het feit dat er een onderzoek loopt met betrekking tot haar verblijfsrecht "volgens artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet". Zij werd hierin gevraagd om overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) nieuwe bewijsdocumenten over te maken met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en met betrekking tot artikel 42quater, §4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werd tevens gevraagd om een recent OCMW-atteest voor te leggen en de Dienst Vreemdelingenzaken zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle relevante wijzigingen in haar situatie.

1.5. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 27 juni 2019 een beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 10 juli 2019 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49, 54, 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van[...]"

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een Belg bij ontvangst van de F-kaart op 19.08.2016. Zij vormde een gezinscel met haar echtgenoot, de heer P.C.C.(61.07.28 171-28). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens uit het administratief dossier is er geen gezinscel meer sinds minstens 26.07.2018. Betrokkene woont weliswaar nog in het echtelijke huis, gezien zij de woning weigert te verlaten, echter zij vormt geen gezinscel meer met de referentiepersoon. Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. In artikel 42 quater is immers opgenomen: 'Het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, of er is geen gezamenlijke vestiging meer'. Strikt genomen is betrokkene nog gehuwd met de Belg en zijn ze ook nog samenwonend, echter om het verblijfsrecht te verwerven dient er wel degelijk sprake te zijn van een gezinscel ongeacht de samenwoning. Om het verblijfsrecht te behouden dient er eveneens sprake te zijn van een gezinscel, ongeacht de samenwoning. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 28.09.2018 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene betwiste in de voorgelegde documenten op geen enkele manier toch nog een gezinscel te vormen met haar echtgenoot, ze legde echter volgende documenten voor:

Samenstelling gezin dd. 16.10.2018

Huwelijksakte + Vertaling + legalisatie, alsook de geboorteakte van mevrouw met vertaling en legalisatie Atteest ocmw Nazareth waarin wordt bevestigd dat betrokkene nooit beroep heeft gedaan op het ocmw

Loonfiches van betrokkene die getuigen van tewerkstelling met dienstencheques via Greenhouse van 19.04.2017 tot 31.07.2018, alsook bijhorende arbeidscontract van onbepaalde duur

Atteest van inburgering dd. 6.07.2017, een atteste van het volgen van Nederlandse les richtgraad 1 dd. 25.01.2017 en dd. 29.07.2017

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het geregistreerd huwelijk werd afgesloten op 10.10.2015, het verblijfsrecht van betrokkene werd erkend door afgifte van de F-kaart op 19.08.2016, er was geen gezinscel meer sinds 26.07.2018. Toen het koppel dus geen gezinscel meer vormde, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar gezinscel. Zoals eerder gezegd is het feit van betrokkene nog gehuwd is met de Belg en nog in de echtelijke woning woont, geen doorslaggevend

element. Uit het administratief dossier blijkt immers uitdrukkelijk dat er geen echtelijk gemeenschappelijk leven meer is tussen mevrouw en de referentiepersoon. De Belgische referentiepersoon heeft expliciet stappen ondernomen om mevrouw de toegang tot de woning te kunnen ontzeggen. Mijnheer voelt zich slachtoffer, zijn gezondheid gaat achteruit door de gehele situatie, hij voelt zich bedreigd in zijn eigen woning. Niets wijst er op dat de situatie tussen hen beiden nog genormaliseerd zou kunnen worden of dat daar nog enige ruimte is tot bemiddeling tussen de twee partijen. De referentiepersoon bevindt zich kennelijk in een precaire situatie doordat hij invalide is. Het is niet omdat mevrouw weigert de woning te verlaten en zij kennelijk niet tot een overeenkomst kunnen komen betreffende de echtscheiding, dat de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4, 1° van toepassing zou zijn. Van kinderen (van een EU-burger) is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is.

Verder wat betreft de bepalingen van art. 42 quater, §1, derde lid dient opgemerkt te worden dat de duur van het verblijf van betrokkene nog betrekkelijk kort is. Het bedraagt niet meer dan 5 jaar, vandaar dat het redelijk wordt geacht dat er alsnog een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht. Verder wat betreft betrokkene's leeftijd dient te worden vastgesteld dat zij binnenkort 49 jaar wordt, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit een uiterst hoge leeftijd is of dat betrokkene uiterst jong zou zijn, waardoor een beëindiging van het verblijfsrecht niet humaan zou zijn. Wat betreft haar gezondheids-toestand is ons niets ongunstig bekend. Mevrouw haar gezinssituatie werd reeds uitgebreid besproken. Net omdat er geen gezinscel meer is met de Belg in functie van wie zij zich in België vestigde, lijkt het ons relevant het verblijfsrecht te beëindigen. Er is dan ook geen schending van het gezinsleven van betrokkene door deze maatregel. Wel integendeel, niets sluit uit dat zij ook nog een gezin heeft in het land van herkomst en zich met hen kan herenigen bij terugkeer. In die zin heeft haar gezin dus eerder baat bij deze beslissing. Wat betreft betrokkene's economische situatie in België blijkt dat zij wel degelijk een job heeft gevonden in België. Dit is uiteraard een positief element. Met een dergelijke werkhouding kan zij ongetwijfeld ook elders terug aan de slag. De ervaring die ze in België heeft verworven zal daar ongetwijfeld ook toe bijdragen. Betrokkene's culturele integratie in België beperkt zich kennelijk tot het volgen van de inburgeringscursus, in hoeverre mevrouw echt cultureel verweven is in België blijkt dat niet uit. Het volgen van die cursus is uiteraard een goede zaak, maar ook gewoon een wettelijke verplichting die zij diende na te komen. In die zin vormt het attest geen bewijs van een buitengewone integratie. Van de mate waarin betrokkene nog bindingen heeft met haar land van herkomst is ons niets bekend. Gezien de gezinscel met de echtgenoot in België werd verbroken en betrokkene kennelijk alles in het werk stelt om haar gezinsleden in het land van herkomst financieel te ondersteunen, is het redelijk te stellen dat zij nog goede banden heeft aldaar. Gezien haar leeftijd mag ook worden aangenomen dat ze de plaatselijke taal nog beheerst en makkelijk terug aansluiting kan vinden bij de lokale levenswijze en gebruiken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat de bestreden beslissing vooreerst artikel 42quater §1, 4° Vw. schendt dat bepaalt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Unieburger, die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de Unieburger, wanneer het huwelijk met de Unieburger die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoekster is op 10 oktober 2015 in de Filippijnen gehuwd met een Belgische man en deed op 24 februari 2016 een aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging, welke aanvraag op 7 juni 2016 werd goedgekeurd.

Verzoekster werd vervolgens op 19 augustus 2016 in het bezit gesteld van een F kaart, is nog steeds gehuwd met haar Belgische echtgenoot en woont nog steeds samen met hem op hetzelfde adres.

Dat het huwelijk van verzoekster dan ook niet ontbonden is, zodat er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 42quater, §1, 4° Vw.

Het niet meer vormen van een gezinscel is immers geen reden om een einde te maken aan het verblijfsrecht.

1.2.

Immers, het Europees Hof van Justitie heeft uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : “Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”.

In casu werd geen echtscheidingsprocedure opgestart en woont verzoekster nog steeds samen met haar echtgenoot, zodat er geen sprake is van een ontbonden huwelijk en er dan ook door verweerder geen toepassing kan gemaakt worden van de beëindigingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater Vw. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 42quater Vw. en op deze grond dient vernietigd te worden.

1.3.

Ondergeschikt dient verwezen te worden naar het gegeven dat conform artikel 42quater §1, 4° Vw. er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Bovendien steunt verweerder zich louter op beweringen van de echtgenoot van verzoekster, welke door verzoekster ten zeerste betwist worden.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motivering van bestuurshandelingen, evenals de motiveringsplicht.

1.4.

Dat door de bestreden beslissing tevens artikel 42quater, §4, 1° Vw. geschonden wordt volgens het welke het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger niet wordt beëindigd wanneer het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke

procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42quater §3 Vw. dienen zij aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Dat verzoekster zich in casu in de in artikel 42quater, §4, 1° Vw. vermeldde uitzonderingsgrond bevindt, nu zij gehuwd is op 10 oktober 2015 en zij midden 2016 naar België is gekomen, waar zij op 19 augustus 2016 in het bezit werd gesteld van een F kaart.

Het huwelijk van verzoekster heeft dan ook minstens 3 jaar geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk.

Bovendien heeft verzoekster aangetoond dat zij over een ziekteverzekering beschikt en zij aan het werk is als poetsvrouw middels dienstencheques en dit op grond van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Daarnaast heeft verzoekster ook aangetoond dat zij nooit beroep heeft gedaan op het OCMW.

Het aantal uren dat verzoekster werkte als poetsvrouw was aanvankelijk beperkt, aangezien haar echtgenoot niet wilde dat zij fulltime aan de slag ging. Haar echtgenoot wilde immers dat verzoekster ook thuis het volledige huishouden beredderde, kookte, de was en de plas deed en haar echtgenoot voldoende tijd en aandacht schonk.

Verzoekster kan echter altijd zonder problemen meer uren poetsen en bijgevolg een hoger inkomen hebben. Verzoekster valt dan ook niet ten laste van het sociale bijstandsstelsel en zal in de toekomst met zekerheid ook niet ten laste vallen van de overheid.

Dat verweerder dan ook niet heeft aangetoond dat verzoekster niet aan de uitzonderingsvoorwaarden zou hebben voldaan.

Integendeel, verweerder beweert louter dat er in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot geen gezinscel meer zou bestaan sedert 26 juli 2018, wat echter een boude bewering is.

Vooreerst blijkt nergens uit het dossier dat er effectief geen gezinscel meer zou bestaan sinds deze datum, doch bovendien is het al dan niet bestaan van een gezinscel in casu niet relevant, gelet op de jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof (zie supra 1.2).

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering geeft waarom de gezinscel zou hebben opgehouden te bestaan op exact 26 juli 2018 en waarom deze datum in ogenschouw dient genomen te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 42quater, §4, 1° Vw en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motivering van bestuurshandelingen, evenals de motiveringsplicht.

1.5.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater, §1 in fine Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een Unieburger, rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoekster, doch maakte een onredelijke beoordeling van de door verzoekster verschaft gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoekster bewijzen heeft voorgelegd van een tewerkstelling van onbepaalde duur, wat door verweerder enerzijds wordt toegejuicht, doch anderzijds op een onredelijke wijze wordt afgewimpeld als een goede werkhouding waarmee ze ook elders aan de slag kan en welke ervaring kan bijdragen aan toekomstige tewerkstelling.

Ook het door verzoekster voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van een inburgeringscursus, wordt door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld en afgedaan als een wettelijke verplichting en geen bewijs van culturele integratie.

De betreden beslissing houdt dan ook geen rekening met het feit dat verzoekster tevens bewijzen heeft voorgelegd van het volgen van cursussen Nederlands, zij gehuwd is met een Belg met wie zij in het Nederlands converseert én zij bovendien tewerkgesteld is en de taal op de werkvloer het Nederlands is, zodat verzoeksters Nederlandse talenkennis zeer goed is.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat de duur van het verblijf van verzoekster betrekkelijk kort zou zijn en minder zou bedragen dan 5 jaar en haar leeftijd van 49 jaar niet uiterst oud of jong zou zijn, zodat het redelijk zou zijn dat een einde wordt gesteld aan haar verblijfsrecht.

Dat niet enkel rekening dient gehouden te worden met de leeftijd van verzoekster en de duur van haar verblijf in België, doch dat dit dient te gebeuren in combinatie met andere factoren, zoals het feit dat verzoekster werkt middels een contract van onbepaalde duur, zij de Nederlandse taal goed spreekt, enz. zodat een terugkeer naar de Filippijnen een grote impact zou hebben op het leven van verzoekster, nu zij haar leven alhier volledig opnieuw heeft opgebouwd.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat al deze bewijzen van doorgedreven integratie geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen en bovendien artikel 42quater werd geschonden.

1.6.

Tenslotte is de betreden beslissing uitsluitend en volledig gebaseerd op de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster die beweert dat hij expliciet stappen zou hebben ondernomen om verzoekster de toegang tot de woning te ontzeggen en die zich slachtoffer zou voelen en bedreigd in zijn eigen woning.

Op grond van deze loutere beweringen en insinuaties meent verweerder het verblijfsrecht van verzoekster te kunnen intrekken, zonder de situatie van verzoekster in overweging te nemen of haar kant van het verhaal te horen.

Tot op heden werden immers nog steeds geen stappen ondernomen door verzoeksters echtgenoot om verzoekster uit zijn huis te laten zetten. Integendeel, verzoekster doet nog steeds de was en de plas voor haar echtgenoot en staat nog steeds dagelijks te zijner beschikking. Haar echtgenoot laat zich dit alles welgevallen.

Indien de echtgenoot van verzoekster zich daadwerkelijk bedreigd zou voelen in zijn eigen woning, zou hij minstens al de nodige stappen hebben gezet om verzoekster uit de woning te laten zetten of een echtscheidingsprocedure op te starten.

De Heer C. bevindt zich immers in zijn eigen land, omringd door zijn volwassen kinderen en andere familieleden, beheerst de taal perfect, beschikt over meer dan genoeg financiële middelen, enzovoort enzovoort om minstens een raadsman te raadplegen om een echtscheidingsprocedure op te starten.

Verweerder heeft dan ook op grond van loutere beweringen de bestreden beslissing genomen, zonder verzoekster omtrent de situatie te horen, zodat verweerder geenszins zorgvuldig is te werk gegaan en er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk

onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Ook de Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Door het zich louter baseren op de (loze) beweringen en insinuaties van de echtgenoot van verzoekster, zonder zich te vergewissen van de algehele thuissituatie, en op grond hiervan bovendien ook het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen, werd de zorgvuldigheidsplicht door verweerder dan ook geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters recht op verblijf van drie maanden wordt beëindigd. Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging. In deze reikt de formele motiveringsplicht niet zover dat verweerder moet motiveren waarom “*de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt*”. Het gegeven dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet in een mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen, impliceert niet dat verweerder telkens zou dienen te motiveren waarom hij van de mogelijkheid gebruik maakt om het verblijfsrecht te beëindigen. Het volstaat dat hij concreet motiveert waarom het verblijfsrecht wordt beëindigd, quod in casu. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, evenals aangaande de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M.

BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.6. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...]

2° [...]

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...]

[..]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 [...]

§3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; (3)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan".

2.7. In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij houdt hierbij rekening met het gestelde in artikel 42quater, §1, laatste lid van de

Vreemdelingenwet en gaat hierbij na of de verzoekende partij het verblijfsrecht kan behouden gelet op het gestelde in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2°, 3° of 4° van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet

“4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”

2.8. Verzoekster betoogt in eerste instantie dat het niet meer vormen van een gezinscel geen enkel gevolg kan hebben voor haar verblijfsrecht zolang de echtscheiding niet werd uitgesproken. Zij verwijst in dit verband naar de arresten C-267/83 en C-40/11 van het Hof van Justitie van de Europese Unie in die zin, evenals naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof.

2.9. Teneinde vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op verzoeksters zaak van toepassing is, dient vooreerst te worden onderzocht of zij een beroep kan doen op het Unierecht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster als derdelander haar recht op gezinshereniging heeft erkend gezien als echtgenote van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster houdt dit trouwens ook niet voor.

2.10. Artikel 3, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft de “begunstigden” ervan als *“iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*. De richtlijn 2004/38/EG voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43). In casu staat niet ter discussie dat verzoekster zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. Verzoekster kan zich derhalve niet beroepen op de richtlijn 2004/38/EG en dus ook niet op de door haar weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Evenmin kan verzoekster zich beroepen op punt 36.8 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat immers handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, te dezen niet aan de orde.

2.11. De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet dus wel degelijk voorziet in een op verzoekster toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien *“er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”*. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

2.12. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekster weliswaar nog in het echtelijke huis woont, aangezien zij weigert de woning te verlaten, maar dat zij geen gezinscel meer vormt met de referentiepersoon. Verweerder stelt verder in de bestreden beslissing: *“Strikt genomen is betrokkene nog gehuwd met de Belg en zijn ze ook nog samenwonend, echter om het verblijfsrecht te verwerven dient er wel degelijk sprake te zijn van een gezinscel ongeacht de samenwoning. Om het verblijfsrecht te behouden dient er eveneens sprake te zijn van een gezinscel, ongeacht te samenwonen.”* In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekster en de Belgische onderdaan minstens sinds 26 juli 2018 geen gezinscel meer vormen en dat er op dat moment helemaal geen sprake meer is van ten minste 3 jaar gezinscel. Er wordt verder aangegeven dat de Belgische referentiepersoon stappen heeft

ondernomen om verzoekster de toegang tot hun woonst te kunnen ontzeggen, dat hij zich slachtoffer voelt, dat zijn gezondheid achteruit gaat door de gehele situatie en dat hij zich bedreigd voelt in zijn eigen woning. Er wordt gesteld dat niets erop wijst dat de situatie tussen verzoekster en de referentiepersoon nog genormaliseerd zou kunnen worden of dat er ruimte is tot bemiddeling. Verweerder motiveert dat, in het licht hiervan, het enkele feit dat verzoekster en de referentiepersoon nog gehuwd zijn en samen in de echtelijke woonst leven, geen doorslaggevend element is.

2.13. Verzoekster betwist nergens dat de notie “*gezamenlijke vestiging*” door verweerder als dusdanig kan worden geïnterpreteerd, dat deze als beëindigd kan worden beschouwd, ook al wonen de betrokken personen nog in dezelfde woning, als er niet langer sprake is van een minimum aan relatie. Verzoekster wijst er wel op dat het een “*boude bewering*” betreft van verweerder waar hij stelt dat er sedert 26 juli 2018 geen gezinscel meer zou bestaan tussen haar en haar echtgenoot. Zij stelt dat de verwerende partij bovendien geen enkele motivering geeft waarom de gezinscel zou hebben opgehouden te bestaan “*op exact 26 juli 2018*”. Zij hekelt verder het gegeven dat de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op verklaringen en insinuaties van haar echtgenoot. Zij betoogt dat verweerder haar situatie in overweging diende te nemen en haar kant van het verhaal had moeten horen.

2.14. Voor wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster en de Belgische onderdaan minstens sinds 26 juli 2018 geen gezinscel meer vormen, wordt dit, zoals verzoekster terecht opmerkt, niet nader gemotiveerd. In het administratief dossier bevindt zich echter een “*synthese-document telefoongesprek*” van die datum, opgesteld door D.R., A. die werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin wordt de inhoud van een telefoongesprek van D.R., A. met de burgerlijke stand van Nazareth weergegeven. Meer bepaald wordt hierin onder meer gesteld dat de echtgenoot van verzoekster bij de burgerlijke stand van Nazareth is komen melden dat hij vermoedens heeft dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk is in hoofde van verzoekster en dat hij hiervan aangifte heeft gedaan bij de politie van De Pinte. Verzoeksters echtgenoot stelde verder dat verzoekster nog wel bij hem inwoont, maar dat ze een aparte kamer hebben. Daar de vaststelling in de bestreden beslissing dat er minstens sinds 26 juli 2018 geen gezinscel meer is, ondersteund wordt door bovenvermeld synthesesedocument betreft het geen “*boude bewering*”.

2.15. Ook al wordt in de bestreden beslissing niet nader gemotiveerd waarom er geen sprake meer is van een gezinscel sinds 26 juli 2018 en er meer bepaald niet verwezen wordt naar bovenvermeld synthesesedocument, is verzoekster wel op de hoogte van de conclusie ervan, met name dat er geen gezinscel meer bestaat sedert die datum en zij kan er zich dan ook op verdedigen, te meer daar de bestreden beslissing verwijst naar het administratief dossier en het verzoekster vrijstond het administratief dossier te raadplegen om in het kader hiervan desgevallend bijkomende argumentatie ter terechtzitting te ontwikkelen, quod non.

2.16. Verder brengt verzoekster helemaal niets in tegen wat verderop in de bestreden beslissing kan gelezen worden, met name “*Zoals eerder gezegd is het feit van betrokkene nog gehuwd is met de Belg en nog in de echtelijke woning woont, geen doorslaggevend element. Uit het administratief dossier blijkt immers uitdrukkelijk dat er geen echtelijk gemeenschappelijk leven meer is tussen mevrouw en de referentiepersoon. De Belgische referentiepersoon heeft expliciet stappen ondernomen om mevrouw de toegang tot de woning te kunnen ontzeggen. Mijnheer voelt zich slachtoffer, zijn gezondheid gaat achteruit door de gehele situatie, hij voelt zich bedreigd in zijn eigen woning. Niets wijst er op dat de situatie tussen hen beiden nog genormaliseerd zou kunnen worden of dat daar nog enige ruimte is tot bemiddeling tussen de twee partijen.*” Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Hierin bevindt zich naast het bovenvermeld synthesesedocument, een mailbericht van verzoekers echtgenoot van 26 december 2018, gericht aan de staatssecretaris, dat de Dienst Vreemdelingenzaken ontving op 26 februari 2019. In de betrokken mail laat de echtgenoot van verzoekster weten dat het gaat om een schijnhuwelijk, dat verzoekster enkel in België is om te werken en zo haar geld naar haar kinderen in de Filipijnen te sturen. Hij voegde in bijlage verschillende foto's en een brief gericht aan de vrederechter van 22 december 2018 waarin hij een bevel tot uitzetting vraagt. Hij legde uit dat de situatie met zijn echtgenote onhoudbaar is. Verzoekster kan ook niet dienstig voorhouden dat “*nergens uit het dossier blijkt dat er effectief geen gezinscel meer zou bestaan sinds die datum*”, met name sedert 26 juli 2018.

2.17. De Raad stelt verder vast dat verzoekster bij het in punt 1.4. bedoelde schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken, op de hoogte werd gesteld van een onderzoek van haar situatie in het licht van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij werd gewezen op de noodzaak om documenten bij te brengen om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten na te gaan of aan de naleving van de

voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van haar verblijfsrecht is voldaan. Aldus wist verzoekster of behoorde ze te weten dat er elementen waren in het licht van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling maakt duidelijk gewag van een huwelijk dat wordt ontbonden of de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster werd aldus in de mogelijkheid gesteld om haar kant van het verhaal aan verweerder kenbaar te maken. De Raad merkt echter op dat verzoekster in antwoord op voormeld schrijven van verweerder verschillende documenten heeft overgemaakt – zij worden opgesomd in de bestreden beslissing – doch geen enkele verklaring of element heeft aangebracht aangaande haar relatie met de referentiepersoon. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht: *“Betrokkene betwiste in de voorgelegde documenten op geen enkele manier toch nog een gezinscel te vormen met haar echtgenoot.”* Ook thans brengt verzoekster geen enkel objectief element aan om aan te tonen dat er nog wel degelijk sprake was/is van een gezamenlijke vestiging tussen haar en haar echtgenoot. De Raad neemt akte van verzoeksters verklaring dat zij nog steeds *“de was en de plas doet voor haar echtgenoot en nog steeds dagelijks ter zijner beschikking [staat]”* en dat *“haar echtgenoot zich dit alles [laat] welgevallen”*. Dit betreft niet meer dan loutere beweringen die door geen enkel objectief element ondersteund worden. Waar verzoekster opwerpt dat er *“nog steeds geen stappen ondernomen [werden] door verzoeksters echtgenoot om verzoekster uit de woning te laten zetten of een echtscheidingsprocedure op te starten”* dient de Raad op te merken dat dit niet inhoudt dat er nog sprake is van een gezamenlijke vestiging. Verzoekster brengt niets in tegen de bestreden beslissing waar deze stelt, *“Strikt genomen is betrokkene nog gehuwd met de Belg en zijn ze ook nog samenwonend, echter om het verblijfsrecht te verwerven dient er wel degelijk sprake te zijn van een gezinscel ongeacht de samenwoonst. Om het verblijfsrecht te behouden dient er eveneens sprake te zijn van een gezinscel, ongeacht te samenwoonst.”* Indien verzoekster ten slotte van oordeel was dat de wijze waarop zij door de referentiepersoon behandeld wordt een vorm van misbruik van haar kwetsbare situatie zou zijn, had zij dergelijks – in het licht van artikel 42quater, §4, eerste lid 4° van de Vreemdelingenwet – kunnen duiden naar aanleiding van voormelde brief van verweerder, quod non in casu.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet

“§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

2.18. Verzoekster herinnert eraan wanneer ze getrouwd is, naar België is gekomen en een F-kaart heeft gekregen. Zij stelt dat haar huwelijk met verzoeker minstens drie jaar geduurd heeft waarvan minstens 1 jaar in het Rijk. Ze is van oordeel dat ze zich bevindt in de in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet vermelde uitzonderingsgrond.

2.19. Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijk corresponderende beëindigingsgronden, zijnde 1° het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2° het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3° er geen gezamenlijke vestiging meer is. De uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet moet, gezien het voorgaande, dan ook gelezen worden als een getrapte bepaling waarbij de drie uitzonderingsgronden op hun beurt telkens corresponderen met de relevante beëindigingsgrond.

2.20. In casu werd het verblijf beëindigd op grond de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De uitzonderingsgrond die hiermee volgens paragraaf 4, eerste lid, 1° van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet correspondeert, is de situatie waarin de gezamenlijke vestiging bij de vaststelling van de beëindiging ervan minstens drie jaar heeft geduurd en voor zover wordt voldaan aan de vereisten van het bepaalde in paragraaf 4 laatste lid van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt op dit punt vast, *“(…) het verblijfsrecht van betrokkene werd erkend door afgifte van de F-kaart op 19.08.2016, er was geen gezinscel meer sinds 26.07.2018. Toen het koppel dus geen gezinscel meer vormde, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar gezinscel”*.

2.21. Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet geschonden werd omdat haar huwelijk minstens 3 jaar heeft geduurd, waarvan 1 jaar in het Rijk.

Verzoeksters verblijfsrecht werd niet beëindigd omdat er sprake is van een echtscheiding of omdat haar huwelijk werd nietig verklaard, wel omdat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging. Waar verzoekster nogmaals wijst op de irrelevantie van het bestaan van een gezinscel, gelet op de jurisprudentie van het Hof van Justitie, volstaat het te wijzen op het gestelde in de punten 2.9. en 2.10.

2.22. Zelfs indien de beëindigingsgrond “gezamenlijke vestiging” kan corresponderen met de uitzonderingsgrond van de duurtijd van het huwelijk, dan dient de Raad vast te stellen dat er vertrekkende van de datum van het voltrekken van het huwelijk, 10 oktober 2015, er geen drie jaar verstreken zijn op het moment dat de gezamenlijke vestiging volgens de bestreden beslissing is beëindigd, met name 26 juli 2018 .

2.23. Vermits verzoekster niet aantoont dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing is en ze niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing “Van kinderen (van een EU-burger) is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is”, is haar betoog in het licht van het tweede lid van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet niet relevant.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”

2.24. Wat betreft de humanitaire overwegingen, vervat in artikel 42quater, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoekster dat verweerder een onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de door haar verschaft gegevens. In de bestreden beslissing kan op dit punt worden gelezen:

“Verder wat betreft de bepalingen van art. 42 quater, §1, derde lid dient opgemerkt te worden dat de duur van het verblijf van betrokkene nog betrekkelijk kort is. Het bedraagt niet meer dan 5 jaar, vandaar dat het redelijk wordt geacht dat er alsnog een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht. Verder wat betreft betrokkene's leeftijd dient te worden vastgesteld dat zij binnenkort 49 jaar wordt, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit een uiterst hoge leeftijd is of dat betrokkene uiterst jong zou zijn, waardoor een beëindiging van het verblijfsrecht niet humaan zou zijn. Wat betreft haar gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Mevrouw haar gezinssituatie werd reeds uitgebreik besproken. Net omdat er geen gezinscel meer is met de Belg in functie van wie zij zich in België vestigde, lijkt het ons relevant het verblijfsrecht te beëindigen. Er is dan ook geen schending van het gezinsleven van betrokkene door deze maatregel. Wel integendeel, niets sluit uit dat zij ook nog een gezin heeft in het land van herkomst en zich met hen kan herenigen bij terugkeer. In die zin heeft haar gezin dus eerder baat bij deze beslissing. Wat betreft betrokkene's economische situatie in België blijkt dat zij wel degelijk een job heeft gevonden in België. Dit is uiteraard een positief element. Met een dergelijke werkhouding kan zij ongetwijfeld ook elders terug aan de slag. De ervaring die ze in België heeft verworven zal daar ongetwijfeld ook toe bijdragen. Betrokkene's culturele integratie in België beperkt zich kennelijk tot het volgen van de inburgeringscursus, in hoeverre mevrouw echt cultureel verweven is in België blijkt dat niet uit. Het volgen van die cursus is uiteraard een goede zaak, maar ook gewoon een wettelijke verplichting die zij diende na te komen. In die zin vormt het attest geen bewijs van een buitengewone integratie. Van de mate waarin betrokkene nog bindingen heeft met haar land van herkomst is ons niets bekend. Gezien de gezinscel met de echtgenoot in België werd verbroken en betrokkene kennelijk alles in het werk steld om haar gezinsleden in het land van herkomst financieel te ondersteunen, is het redelijk te stellen dat zij nog goede banden heeft aldaar. Gezien haar leeftijd mag ook worden aangenomen dat ze de plaatselijke taal nog beheerst en makkelijk terug aansluiting kan vinden bij de lokale levenswijze en gebruiken”.

2.25. In deze dient de Raad vooreerst op te merken dat artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat “het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel

vereist is.” (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). Verzoekster benadrukt de elementen die haar zaak kenmerken, doch hiermee werd reeds rekening gehouden in de bestreden beslissing. Door louter de beoordeling van verweerder weer te geven en te stellen dat deze onredelijk is, toont verzoekster niet aan dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Alleszins toont verzoekster niet aan waarom de elementen dat zij alhier is tewerkgesteld, Nederlands spreekt en een inburgeringscursus heeft gevolgd, getuigen van een zodanige economische situatie, sociale en culturele integratie, dat deze zich verzetten tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, wanneer vastgesteld werd dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, de duur van het verblijf in België van verzoekster (niet meer dan 5 jaar) nog betrekkelijk kort is, verzoekster geen hoge leeftijd heeft of uiterst jong is vermits ze 49 jaar oud is, er geen elementen bekend zijn inzake een ongunstige gezondheidssituatie, er geen grote culturele verwevenheid met België blijkt, ze gezien haar leeftijd geacht wordt de taal van haar land van herkomst nog te beheersen en makkelijk terug aansluiting kan vinden bij de lokale levenswijze en gebruiken en ze nog goede familiale banden heeft met het land van herkomst vermits ze alles in het werk stelt om haar gezinsleden aldaar financieel te ondersteunen. Voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing worden niet betwist door verzoekster. Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster nog drie kinderen uit een vorig huwelijk die in het land van herkomst leven. Wat specifiek haar kennis van de Nederlandse taal betreft, wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat zij deze taal niet machtig zou zijn. Uit een opsomming in de bestreden beslissing van de door verzoekster overgemaakte stukken, blijkt ook dat verweerder kennis heeft genomen van haar deelname aan de lessen Nederlands richtgraad 1. Verweerder heeft evenwel geoordeeld dat kan worden aangenomen dat verzoekster de taal van haar herkomstland nog beheerst en dat zij gemakkelijk terug aansluiting kan vinden bij de lokale levenswijze en gebruiken. Waar verzoekster nog wijst op de combinatie van factoren, toont zij niet aan dat verweerder hiervan geen beoordeling heeft gemaakt. Verzoekster volhardt dat *“een terugkeer naar de Filipijnen een grote impact zou hebben op [haar] leven”*. Zij toont evenwel hiermee niet aan dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om, op grond van al de overwegingen in de bestreden beslissing, te oordelen dat haar persoonlijke omstandigheden zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijf. De Raad benadrukt nogmaals de ruime appreciatiebevoegdheid die verweerder in deze heeft, waarbij het niet aan de Raad toekomt om verzoeksters argumenten op hun opportuniteit te beoordelen.

2.26. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze haar verblijfsrecht heeft beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en heeft geoordeeld dat niet zij voldoet aan de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en dat er evenmin sprake is van humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA